

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

RAMÓN GINESTA.

Un aixerit periodista
 de rara fecunditat,
 un catalá dels de rassa
 y un modelo d' amistat.

ALS DEL ORATORI.

Un xambó que no havia may agafat taco, un dia va voler veure si tindria prou habilitat per tocá 'l mingo, y va tirar casi d' esma, pero ab una sort tan extraordinaria, que va fer tot lo que pot ferse en lo billar: mesa, carambola, bitlla y pérdua.

Una cosa per l' istil m' acaba de succehir ab l' articlet *Una conversió edificant*, publicat dos números endarrera. Confesso ingénuament que al pendre la ploma per escriurel, no veyá sino 'l mingo, no apuntava sino al ciudadá *Tobir*. Pero ha volgut la malehida sórt que 's produhís un efecte inesperat. No sols lo mingo ha rebut la gran castanya, sino que també 'l cinch palos, — cinch eminencias que forman l' estat major del ciudadá *Tobir* — se 'n han anat per terra á l' esbarriada, y fins hi ha qui pretén que hi esquinsat lo panyo.

Lo panyo en opinió dels que tal suposan, es la bandera del partit federal pactista.

Contra aquesta última imputació protesto ab tota la forsa que presta la ignocencia. Es més: si fos possible donar sonido á las paraulas que s' escriuhen, procuraría imitar la véu atronadora del ciudadá *Tobir*, y exclamaría á plé pulmó, per que tothom pogués sentirme:

«No, ciudadáns: postrat de jenolls davant del altar del oratori, ab la má al cor y la conciencia als llabis, juro una, deu, cent y mil vegadas que 'l partit federal pactista y tots los partits més ó menos sinalagmátichs me son indiferents, tan indiferents, com al bon ayguader li es indiferent lo ví, siga de la classe que 's vulga. Lo ví de la política está completament excluhit del rebost de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA. Ni més ni menos; ni menos ni més.»

..

Ara que 'ls cinch palos que rodejan al ciudadá *Tobir* y li omplan lo cap de vent, per que 'l ciudadá *Tobir* puga expelir-lo després com una manxa, en forma de discursos més ó menos huracanats; que aquests cinch palos se considerin ofesos, per que se 'n han anat de trompis quan menos s' ho pensavan; que aquests cinch palos cridin, espeterneguin, insultin y amenassin, ho comprench y fins á cert punt ho disculpo.

Igual farían los familiars de qualsevol bisbe, ab lo primer irreverent que se li ocorregués ferli caure la mitra de un manotada. Y 'ls bisbes laichs, — rebrots estérils del pontificat polítich que domina dintre de certs partits, fins dels que més blasonan de demócratas — los bisbes laichs no han de véurers més desamparats que 'ls prelats de la santa mare Iglesia. Obligats venen los que forman lo cabildo á defensar la personalitat sagrada del seu superior gerárquich.

Precisament — y parlo sempre per boca de ganso per que ja he dit avants, qu' en política LA ESQUELLA NO S' HI FICA — precisament de aquest afeny de celebrar sempre de pontifical y de monopolisar per *in æternam* lo dogma y la liturgia del partit naixen las perturbacions y las dissidencias que 'l destrossan, y no dels articles més ó menos humorístichs, que contra las debilitats de certs homes puga escriure un periódich festiu, recullint rumors públichs y posant en lletras de motllo lo que tothom sab, per venirse repetint de boca en boca.

Y aquestas dissidencias son manifestas Basta

donar una senzilla mirada sobre 'l partit que n' es víctima.

—¿Ahónt son — preguntan las personas imparcials — aquellas forsas federalistas un dia tan prepotents á Barcelona? ¿Qué s' ha fet aquell núcleo de homes de valia, plens d' entusiasme y de desinterés, que havían dirigit las massas federales, fent sentir lo seu pés en totas las qüestions que 's presentavan, tant de carácter local com de carácter polítich? ¿Ahónt son los Tutaus, los Sunyers, los Lostaus, los Litrans y altres individualitats que un dia figuravan en primera línea? ¿Y quíns actes realisa 'l partit ó lo que siga (diguémne la confraria) desde que viu entregat en absolut á la direcció del ciudadá *Tobir*?

Cada mitj-any una moixiganga; cada mes un discurs plé de quincallería. Lo sacrifici de totas las conveniencias á cambi de un aplauso *populatzero*. Molt soroll y pocas nous.

Fins un dia, donantse ayres de catalanista *enragé*, assisteix á no se quíns funerals regionalistas, y va sumís ab la candela als dits á besar la estola, lo qual després de tot proba que las inclinacions místicas del ciudadá *Tobir* venen de lluny,

Aixís se comprén y s' explica que las poderosas forsas que havia tingut lo partit federal á Barcelona, hejan quedat reduhidas á una tan mínima expressió, que avuy com avuy los *fiels* del ciudadá *Tobir* podrian reunir-se cómodament dintre del oratori de casa seva y encare hi estarían amples.

..

Siga dit tot aixó no per que personalment m' interessi poch ni molt la sórt ó la desgracia del partit federal, que, com hi dit avants, LA ESQUELLA no fa política de cap classe. Siga dit sols per vindicar al meu pobre article de la mala intenció que gratuhitament alguns han volgut atribuhirli. Si 'ls fets que l' article relata avivan una dissidencia, senyal que la dissidencia existia avants de la publicació de *Una conversió edificant*. Y *Una conversió edificant* no s' hauria escrit, á no existir la primera materia per escriurela.

¿A qué, donehs, tanta *hidrofobia* contra nosaltres?

Los que braman y pican de péus deurían recordar alló que diuhen los castelláns:

«Arrojar la cara importa que el espejo no hay por qué.»

¿Qué volen que 'ls diga! Jo fins crech que al tirar contra 'l mingo, en la jugada de billar de que parlo més amunt, no vaig tocar poch ni molt als cinch palos que forman la guardia d' honor del ciudadá *Tobir*. De manera que si aquests han caygut se déu principalment á que ab prou feynas tenían base pera sostenirse. Lo vent que va fer lo mingo al passar, va tombarlos.

Y ara, si volen escoltar un bon consell me permetré trassarlos una norma de conducta, perfectament acomodada al seu nou modo de ser y de pensar.

Admiradors com son del ciudadá *Tobir* y disposats, segóns sembla, á seguirlo incondicionalment, dintre de aquesta evolució cap al *bon camí* que marca y determina la devota inauguració de un oratori y la benedicció profusa del domicili del seu *jefe* espiritual, dintre de aquesta evolució mateixa trobarán un remey segur en sas actuals afliccions.

Res més consolador, segóns asseguran los mis-

tichs, que la resignació cristiana. Ella es font de consol pels aflagits y port de ventura pels naufrechs de la vida.

Per lo tant, aquí va la recepta:

Una part de rosari, una tassa de tila y al llit de-jorn.

Res de pensar ab altres extrems, que la Iglesia condemna ab tota severitat: res de donar pábul á certs periódichs amants de la saragata, y que no deixan perdre ocasió de averiguar si la sanch ha de arribar al riu ó á la riera. De certas cosas están inhabilitats de parlarne 'ls que per pronunciar una arenga no reparable en fer á cada punt un viatge á Madrit, y quan se 'ls invita á fer sols la meytat de aquest viatge per veure's las caras ab un' altra persona, com per exemple 'l Sr Nakens, director de *El Motin*, se quedan molt tranquils á casa seva.

A nosaltres que 'ns estimém com lo qui més, ni 'ls insults, ni las provocacions han de fernos mella Vivim del públich y pèl públich, y estimém los debers de la bona educació, com la primera necessitat de tot periodista.

Ara, si haguessem de descendir al nivell de un cert paper que aquí 's publica, y qu' en últim resultat deurán llegir-lo los mateixos que 'l redactan; si fossem capassos de acomodar nostre llenguatge al seu, li diríam:

Dels gossets anònims que lladran darrera de las portas tancadas, no se 'n fa cas.

P. DEL O.

UN VIU BEN MORT.

SONET.

...Y en ronco graznido cantando sus cenas,
después de cebados, ahitos murieron.

AROLAS.

L' Ajuntament está desauçiat.
Es qüestió de minuts... y farém net;
es mort com tots los morts: *put* y está fret,
en lo *catre* de Casa la Ciutat.

Lo vetlla lo doctó' *Inmoralitat*,
que, per podé' arrancarlo de l' apret,
ha fet lo que no 's pot: á tort y á dret
totas las *medicinas* ha probat.

Per aixó don *Tarugo* está aflagit,
y plora don *Chanchullo* conmogut,
¡Ell que sempre l' havia protegit!

Pero en cambi la *nova* s' ha rebut
ab gran satisfacció per lo vehinat...
Diguém donchs: ¡Que Déu l' hagi perdonat!

E. VILARET.

TOT FET.

Quan al senyor Isidro li parlavan de casoris,
sempre solia respondre lo mateix:

CRIATURAS.

—¿De qué ploran aquests nanos?
—Volen mamar, vel'hi aquí.
—Que busquin un bon empleo
y mamarán á desdíd.

—Es massa amohinós aixó del matrimoni. Lo qu' es jo, ja ho tinch determinat: no 'm casaré fins que m' ho donguin tot fet.—

Y mudant de conversació, treya la petaca y 's posava á fer un cigarret ab una tranquilat digna d' un ciutadá d' Atenas.

L' Isidro no era jove ni vell, ni rich ni pobre, ni lleig ni guapo. Una verdadera mitjanía en tot. Vivía decentment d' una modesta renda, tenia la cara regular que tenen totas las personas inofensivas y estava en aquella época de la existencia en

que 'ls numerosos pèls negres de la barba tapan ab molta facilitat los pochos pèls blanchs que s' atreveixen á sortir.

Era un home neutre, un zero ab camas, una persona que no feya falta ni nosa á ningú.

Vejetava en santa pau, gastava lo que li permetían los seus habers y estalviava lo que podia.

—Escolta, Isidro—li va dir un día un company seu. mentres estavan donant un tom pèls jardins del Parch—¿encare continúas ab la mateixa máxima sobre alló del matrimoni?

—¡Vaya! Y que ningú me 'n treurá. Jo no dich si 'm casaré ni si deixaré de casarme. Lo que t' asseguro es que no 'm portarán á missa si no m' ho donan tot fet.

—¿Sabs, donchs, que aquest cas potser ha arribat?

—¡Hola! ¿y aixó?

—Sí senyor: te sè un partit sumament ventatjós y que sembla enmotllat expressament pera tú: lo que 's diu una ganga.

—Bueno, bueno, ¡si tanta ganga es!...

—Judica tú mateix. Se tracta d' una noya orfe de pare y mare, que viu ab un oncle y que 'l día que 's casi tocará un dot bastant regular...

—¿Es guapa?

—Regular també, com lo dot.

—¿No es pas vella?

—Lo mateix que 'l dot y la fisonomia; regular: cinch ó sis anys menos que tú.

—¡Vaja! No m sembla mala proporció.

—¿Es á dir que acceptas?

Lo senyor Isidro va posarse á riure.

—¿Si accepto?... ¿Qué no sabs las mévas condicions?... Vull que m' ho donguin tot fet; no estich per anar á festejar, ni per presentar demandas, ni per fer visitas...

—¡Oh! Es que precisament tot aixó en aquest cas es completament inútil. Ella 't coneix d' haver-te vist ab mí al café l' altre diumenje, sè que li agradas y per part del seu oncle no hi hauria la més petita dificultat... Per xó t' hi dit rodonament si acceptas.

—¡Qué diable, donchs! Acepto. Casi l'è 's pot dir que 'm posas la mel á la boca...

—Sí senyor: tú no has de fer altra cossa que moure la llengua y empassarte la mel.—

L' endemá mateix, lo senyor Isidro, en companyia del seu amich, va anar á fer la primera visita á la seva futura.

Estant ja tot previament convingut, la entrevista va ser tan breu com afectuosa.

L' oncle en persona va obrir la porta.

—¡Carambas! ¿Tú per aquí, Pepet?

—Jo mateix—va respondre l' amich del senyor Isidro—vinch á presentarte al subjecte de que vam parlar l' altre dia.

—¡Ah! ¿L que t'è ganas de serme nebot? Endavant, endavant...—

Y aixecant una mica la veu, va dir posantse la mà á la boca perque ressonés més:

—¡Marieta! ¡Enlleixteixte y surt, que hi ha aquell senyor que tú sabs!—

La promesa del senyor Isidro no era cap noya despreciable; al contrari, tenia tots los atractius que fan agradable á la dona. Ulls bonichs, formas correctas, color sá, bona estatura... Qualsevol al véurela hauria pensat:

—¡Dèu n' hi doret!—

Tot ab tot, un observador hábil y coneixedor de las fillas de Eva, hauria vist en la Marieta *un no sé qué*, que feya sospitar que aquella dona la sabia més llarga de lo que aparentava.

Pero com lo senyor Isidro no era observador hábil ni molt menos, va quedar prodigiosament encantat de la sèva futura y en un tancar y obrir d' ulls van trassarse las bases del seu casament.

Per supuesto, al baixar altre cop la escala, no va descuydarse á dir al seu company:

—Jo ja hi donat lo sí, Pepet; pero t' adverteixo que tú ó ells ó algú s' haurá de cuydar de tot lo necessari pera realisar lo casament. Jo no torno endetrás: vull que m' ho donguin tot fet.—

Y va ser així mateix.

Entre 'n Pepet, la Marieta y 'l seu oncle van donar tots los passos indispensables, van despatxar los documents, van buscar lo pís y van deixar-lo lo que 's diu á punt de solfa.

Lo senyor Isidro no va volguer cuydarse de res.

—No estich per amohinos—deya ell—per haverme de trencar lo cap, no tinch necessitat de casarme.—

Quan tot va estar disposat, lo seu company va anar á avisarlo y un dijous en lo camaril de la Mercé lo senyor Isidro va unir-se ab l' indisoluble llas del matrimoni á la senyoreta Marieta no sé *cuántos*.

Las primeras senmanas van passarse ab completa tranquilitat y encantadora alegría. Ella era una esposa sumisa y amable; ell era un tros de pá.. ¡qué podia faltarlos!

Pero al cumplir-se 'ls tres mesos, á casa 'l senyor Isidro va passarhi alguna cosa extraordinaria. Los vehins van sentirhi un terremoto indescriptible, y després de un' hora de rebotre plats per las parets y trastos per terra, van veure al marit baixant escalas avall, com si anés en velocípedo.

¿Ahont anava?

A casa del company que li havia arreglat lo casament.

Quan en Pepet va véurel entrar, no va poguer rep i nir un crit. L' Isidro estava fet un lleó.

—¿Qué hi ha? ¿qué t' passa?—va preguntarli, sobressaltat de mala manera.

—¿Qué?... ¿Sabs quant temps hi ha que soch casat?

—¿Quant?... Deurá fer... uns tres mesos. ¿Y qué?

—¡Y qué, dius! Vina á casa y ho sabrás. La mèva esposa está á punt de...

—¿Es possible?...

—¡Y tal possible y tal dolor!... Jo t' havia dit que m' ho havían de donar tot fet... pero ara veig que me n' han fet una mica massa...

A. MARCH.

LIQUIDACIONES.

—Per vendre, ara com ara, s' han de fer tots los papers del auca.

Los temps s' han posat de tal manera, qu' es precis no solzament vendre barato, sino esperar al comprador amagat com qui espera 'l pas d' una llebra, y al moment en que 's posa al alcans de la má... ¡nyach! grapada, á dins de la botiga y ferlo comprar encare que sigui per forsa y apuntantli una pistola al pit.—

Aixís s' explican los comerciants, y quan ells ho diuen, senyal que tenen rahó.

En lo que potser no 'n tenen, es ab aquesta moda que ara han ideat de las liquidacions... en que no 's liquida altra cosa que 'l públich.

No hi ha dia que no se 'n obrin un parell de dotzenas. Liquidacions de robas, liquidacions de trastos, liquidacions de comestibles... No falta sino que hi haja liquidacions de concejals averriats.

Hi ha personas que hi tenen tanta fe en aquest género de compras, que robarían los diners—si trobessin algú que se 'ls deixés robar—per poguer anar á provehir-se en totas las liquidacions que s' obran.

—¿Que no ho sab, senyora Magdalena?—diu una vehina á la sèva *idem*—aquí al costat del forn s' hi ha posat una liquidació.

—¡Ah! ¿sí? ¿y qué venen?

—Figuras de pessebre y motllos de fer caretas. ¿Qué no hi vol baixar á veure si compra alguna cosa?

—¡Qué vol que li digui! No 'n faria res d' aquests motllos ni d' aquestas figuras jo.

—¡Ja ho sé! Pero ¡qué diastre! Si avuy no li convé, demá pot necessitarho y se 'n penedirá de no haver aprofitat l' ocasió.—

Per fi, la pobra senyora Magdalena 's deixa convence y baixa á la liquidació á provehir-se d' una pila de cosas que no necessita.

Una bona dona que 'ns renta la roba un dia va ensenyarme un magnífich manguito blanch ab clapas negras.

—¿Ahont ho anéu á portar aixó?—vaig dirli.

—¿Ahont? A casa; es mèu aquest manguito. L' he comprat en una liquidació.

—Pero ¿qué 'n faréu ara?

—Res, lo guardaré. ¡Quí sab avuy per demá lo que pot succehir! ¡Y además, me l' han donat tan acomodado!...

Per supuesto que no es or tot lo que llú ni tot lo barulló de las liquidacions es verdadera ganancia.

Aquesta multitud que invadeix los locals ahont hi ha establerta una liquidació—y més si es liquidació ab subasta pública—no significa res: la major part son curiosos que van allí á passar lo rato, com anirian á la Gran-via si hi hagués parada, ó á la estació del carril si arribés algun rey d' aquests que corran lo mon per instruhirse.

Pero entre aquesta massa de curiosos y desocupats, hi ha *amateurs* de debó que tenen tanta

MANGALO=MANIA

Y cada nit, entre somnis,
 diuen que se li sent dí:
 —¡Ay mare, que me la prenen...!
 ¡Fugiu... es mèva... es per mí..!

alegría al descubrir una nova liquidació com un buscador d' or de California quan descubreix una nova mina.

¡Ay del marit que arreplega una muller d' aquest temperament!

Jo 'n coneix un que ha tingut aquesta ganga.

—Es terrible la mèva dona,—'m deya un dia— tot ho compra, tot ho agavella, tot ho fa portar

á casa. Las liquidacions serán la nostra ruina.

Pero — va anyadir després d' una pausa — 'l día que m' empipo, planto al mitj del carrer tots los trastos y porquerias de que ha omplert lo pis, després la faig baixar á ella... y armo una liquidació de dona y trastos, donantho tot á cap ó á creu...

MATÍAS BONAFÉ

À UNA... CORISTA.

D aprenenta de modista,
no guanyant casi bè res,
veig que t' has tornat corista...
¡senyal qu' aixó 't dòna més!
¡Jo t' ho alabo! aixís demostras
que sabs de contar, y es just
que donguis de talent mostras...
¡la vritat, t' alabo 'l gust!

Lo que tant ja no m' agrada,
es que vulguis presumir
y vagis tant escotada...
¡aixó nó, no ho puch sufrir!

No per tú... perque 'm figuro
que l' honra ja no 't pateix;
no es per tú per qui m' apuro,
es pèl públich qu' aplaudeix:

perque quan surts y ell devora
ab los ulls, ton cosset nú,
dòna á entendre prou, qu' ignora
la bona pessa qu' ets tú;

y 'ls aplausos que 't dedica
sense haverte 'ls merescut,
me fan coneixe una mica
que 'l bon gust ja s' ha perdut.

Y ara passarém revista,
perque vull que 's vegi clár,
que ni ets bona per corista,
ni serveixes per cantar.

Del teu cos, conech de sobras
tots los defectes quins son...
¡crech qu' es una de las obras
més mal fetas que hi ha al mon!

Jo 't vareig coneixe jove,
uns vint anys crech que farà,
y allavors érats molt toba,
¡prima com un bacallá!

Tenías camas garrellas,
lo cos ossut y estirat,
¡se 't contavan las costellas
ab molta facilitat!

Ara nó, tens millors formas,
lo teu cos, tè molt més gruix,
y es que sens dupte 'l transformas
á copia de cotó fluix.

Ta cara sí, es bonicoya;
com es cert, dirho es precis,
¡tens un nas qu' es una joia!
(á pesar de ser postís).

Com te convé suavisarte
lo *cutis*, qu' es prou raspós,
gastas per emblanquinarte
dos dits de polvos d' arrós.

Lo talent no 't pesa massa;
la vritat, llesta no n' ets;
pero en cambi, ¡la *carbassa*
la tens plena d' aucellets!

Encar que ta veu no mata,
ajudaría al conjunt,
si no *fiquessis la pata*
desafinant cada punt.

Aquets son los teus defectes
y alguns més que 'm callaré,
donchs, ab tot, conech subjectes
que diuhen que ho fas molt bè.

Com ta historia no coneixen,
pensan qu' ets bona cantant,
y no saben qu' aplaudeixen
á un *esqueleto* ambulat.

Per lo tant, *creume*, Lluisa,
las gracias postissas treu

del teu cos, torna á ser llisa,
¡tornat altre cop fideu!
Segueix sempre sent modista
y guanyant jornal petit,
que si 't pensas ser corista...
¡ja te 'n pots entorná al lit!

M. RIUSEC.

LLIBRES.

CANSÓNS DE PERE SERAFÍ.—Pere Serafi es un poeta catalá del sigle XVI, que forma una individualitat interessant, en aquella época en que ja comensava á corrompres la llengua de Ausias March y de Jaume Roig, y anava cayent en desús lo cultiu de las lletras catalanas. Serafi sapigué sostenirse encare á una altura que 'l coloca entre 'ls bons autors de la terra.

Apassonat de las cansóns de amor, n' escrigué un bon número, que descollan principalment per la seva fluïdés de llenguatge.

UN COMPROMÍS.

—Y donchs, Pepet, ¿ab qué pensa?

—¡Cá! Pensava que aqui hi fa molta calor... (*Apart.*) Y també pensava qu' es molt difícil que ab mitja pesseta que porto, puga pagar lo gasto de tota aquesta patuleya...

TIRANT LAS CARTAS.

—¿Veu? Es un quatre de copas...
 ara un nou y ara un tres.
 — ¡Bè! ¿qué vol dir tot aixó?
 — Que 's casará ab un marqués.

Aquestas cansóns son las que ha colleccionat en un elegant volúm, la empresa de la *Il·lustració catalana*, augmentant ab un llibre més sa copiosa y escullida biblioteca.

RECORTS Y PENSAMENTS, colecció de poesías de P. ADRIÀ FONT.—Acusém recibo de aquest aplech de composicions poéticas, fruyt tal vegada massa prematur de un ingeni jove. Aquesta sola indicació 'ns excusa d' entrar en més pormenors. Certas impaciencias juvenils per donar á la estampa las ratllas curtas que s' escriuhen podrian moderarse fácilmente, si 'ls que las senten, s' assessoressin previament ab personas expertas y sinceras.

ACTO DE ADHESIÓN Á LA UNIÓN HISPANO-AMERICANA.—Folleto publicat pèl *Foment del Treball Nacional*.—Forma un bon capítul de sanas y patrióticas aspiracions per agregar á las que actualment senten las nacions de la América llatina y la mare Espanya. Lo *Foment* ha fet bona obra colleccionant las cartas de adhesió y 'ls discursos pronunciats en lo *meeting* celebrat lo día 29 de setembre, en lo saló de Congressos del Palau de Ciencias.

SEBAS AL CAP.—Hem rebut un exemplar de la segona edició de aquesta humorada en un acte y en vers, original de D. *Joaquim Roig*, estrenada ab éxit en lo Teatro del Olimpo en 1885.

RATA SABIA.

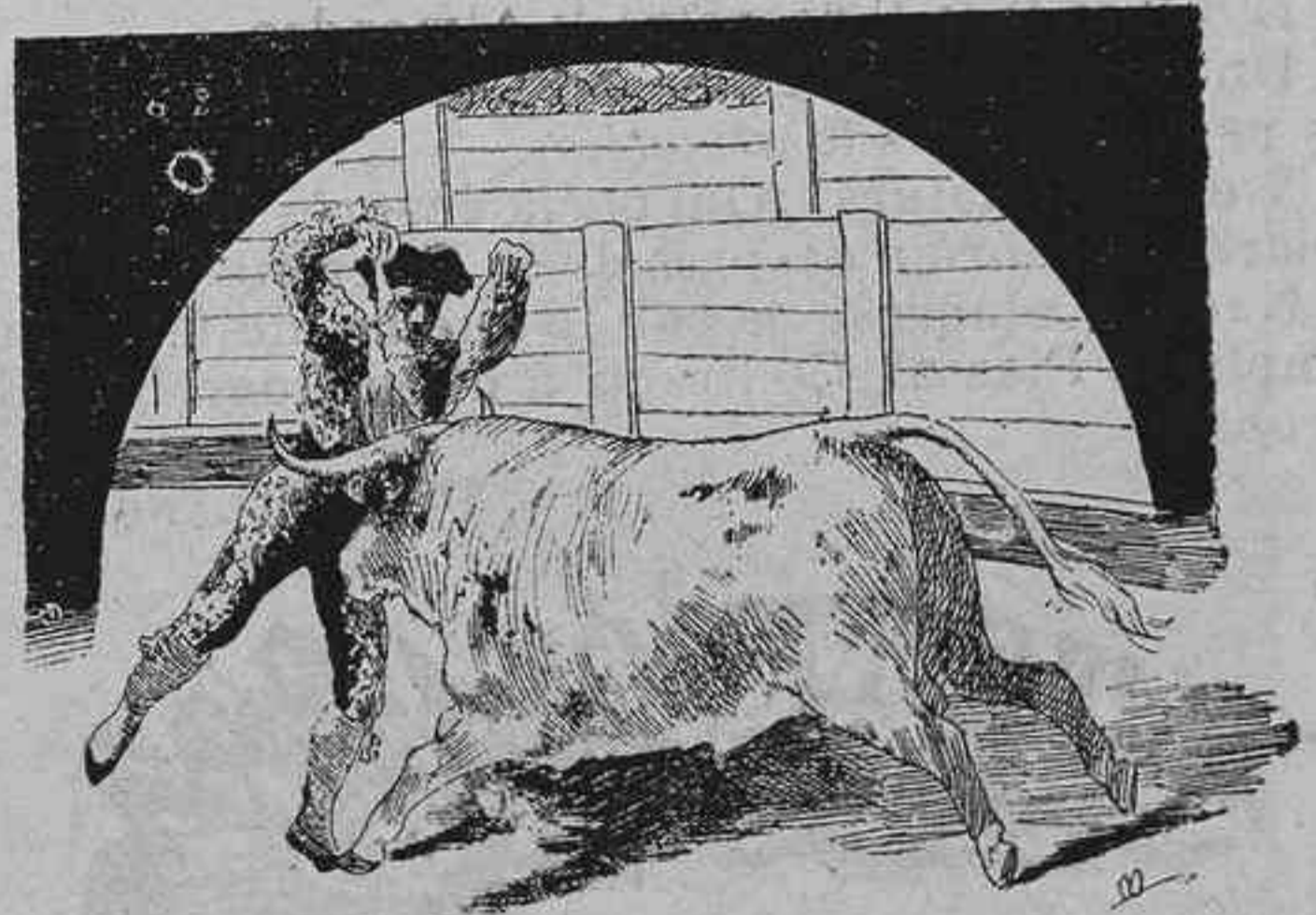
HISTORIETA.

Bella, sola, enamorada
 y preguntant á las flors,
 per sos puríssims amors
 y per sa ditxa robada,
 se sent molt desconsolada,
 al néixer de nou lo día,
 puig veu morir l' alegría
 qu' en son pit va despertá,

un donzell que li jurá
 que jamay la olvidaria.

Fa poch, morí lo donzell,
 y al saberho ¡pobre nena!
 va experimentar molta pena,
 pregant tot seguit per ell.
 ¡De greu tristesa 'l sagell,
 duya son rostre diví!
 Y tant la mort d' ell sentí,
 que després de una senmana,
 va contraure molt galana...
 casament ab en Crispí.

DOLORS MONT.

TOROS.

Un cel espléndit y vestit de festa: un sol de primavera y l' anunci de que 'n *Guerrita* havia de matar ompliren la plassa.

Ja 'ls dich que feya goig aquella munió d' espectadors ansiosos de sorpresas. Y la pública espectació no va defraudarse lo més mínim.

Guerrita es lo torero de las *fioriture*. Ab lo capot als dits me fa l' efecte de la *Patti*. Pero entenémnos: una *Patti* ab ánima de lleó.

Eran los toros de *Nandin*, molsuts, forts y de bona presencia. De molta cama al sortir del co-

rral, aixís que comensaven á tastar caball, s' hi aficionaven de tal manera, que las més de las vegadas, predicadors y tronas anavan en l' ayre. ¡Lástima de picadors que 's contentessin ab caure sense posar lo que 's diu una vara á puesto!

En la segona sort, los banyuts semblava que haguessen après l' art de no deixar-se adornar lo clatell. Cobrin'te sempre, com si coneguessen tots los secrets de l' esgrima, 'ls banderillers se 'n veyan un bull. Lo mateix Guerrita, qu' en materia de clavar pendatxos ne sab la prima, no pogué lluhir-se en lo primer parell qu' encaixá al sisé toro, encare que ab los dos restants procurá rescabalar-se.

Tot l' interés de la lidia 's concentrá en lo treball del jove y simpátich matador, qu' estigué materialment sempre en escena.

Als toros més esparverats los hi feya quatre joguinas ab la capa y 'ls deixava *macats* de admiració.

En los *quites* se mostrá superfi fins á un extrém inconcebible. Moments hi havia, com succehí en lo toro quart, que 'l seu treball semblava de circo eqüestre. Jo crech que las fieras al veure tantas maravellas se tornan mansas.

¿Y en lo trasteig final?

Vaja que alló no t'è preu. Sempre cenyit y aplicat sempre, en Guerrita passa 'ls toros com no hem vist ferho á ningú més. No executa 'l més petit moviment sense intenció, no desperdicia la menor ventatja que se li ofereix. En ell se véu al valent que lluyta, al artista que domina 'l seu art, al home que 's posa en perill ab la major frescura, perque t'è la seguretad de triuñar.

Poch afortunat en las estocadas, no per culpa seva, sinó p'el caràcter recelós del toro, va guanyar l' orelha del segón y nosaltres li hauríam donat també las dugas del quart, mort de una manera sorprendent, al arrancarli l' espasa, després de un bon rato de haverli ficada.

L' últim toro 'l despatxá l' Almendro.

Un torero que á pesar del seu apellido, lo qu' es per ara no 'ns fa *atmetlla*

Y es molt natural ¿Quí parla després de 'n Castelar? ¿Quí toreja després de 'n Guerrita?

Nada: l' empresa ja sab lo que ha de fer. ¿Vol omplir la Plassa? Contracti á n' en Guerrita. Es probat.

PEP BULLANGA

LICEO.

Olvidemnos dels *Hugonots* representats dijous de lasenmana passada. Los francesos van quedar derrotats. La tiple Leroux y 'l baix Boudouresque no van agradar prou, y l' últim, donant mostrás d' un pundonor que l' honra moltíssim, ha tornat á l' empresa l' import de la funció que havia cobrat anticipadament, y que no va ser del gust del públich.

Als demás artistas tornarem á sentirlos en millors condicions, y dirém francament lo que 'ns semblan. Als *Hugonots* s' hi ha fet un bon remendo. La Borrelli y en Vidal sustituirán als naufruchs y la travessia conto que s' efectuará ab tota

felicitat. Millor dit; s' haurá efectuat ja, quan vegi la llum lo present número.

Lo día del naufragi, quedaren á flot l' orquesta y 'ls coros. Per cert que 'l de la disputa hagué de repetir-se.

Diumenje, trobant-se 'l mestre Bretón á Barcelona, alcansá una nova ovació estrepitosa y entusiasmada.

Aixís contesta 'l públich verdader als fins ara desconeguts autors de un cert telégrama injust en alt grau y antipatriótic en extrém, de que ha parlat algun periódich.

Marsilla no va poder-se casar ab Isabel de Segura; pero 'l públich de Barcelona s' ha casat ab *Los amants de Teruel*, y ja no hi ha enredos que valgan per ferlos renyir. Los nuvis congenian, s' estiman y viuen felissos.

L' enhorabona al distingit mestre espanyol, que b'è pot vanagloriar-se de haver sigut profeta en la seva patria.

Dimars *Il Trovatore*.

¿Y qué vella s' ha fet l' obra que Verdi va escriure en la forsa de la seva juventut! Y no obstant, fins l' oído més acostumat á la moderna manera de tractar l' orquesta, no pot menos de reconeixer qu' en aquells cantábils que tan delectavan als nostres papás, hi ha vigor, hi ha foch, hi ha flamaradas d' inspiració.

Tots los artistas sigueren aplaudits: la Borelli, en primer terme, en l' aria del acte primer y en lo famós *Miserere* que cantá ab l' exquisit sentiment dramátich que t'è per costum; la Novelli, una contralt dotada de una véu extensa y ben graduada y de una emissió expontánea y sense ressaltos, á la qual lo nostre públich es'imava molt anys endarrera y estimará sempre; en De Marchi que sense ser lo paper de Manrich un dels que més s' acomodan á las sevas facultats, sab sobresortir en lo duo del segón acte, en lo *Matre infelice* del tercer y en lo *Miserere*; en Laban que canta com ell sab ferho la romansa del segón y en Visconti, sempre tan aficionat á posarse bigotis á lo Mefistófeles; pero que apart d' aixó fa gala com á cantant de una escola correcta y de una véu pastosa.

Total, un éxit, al qual contribuí l' orquesta dirigida acertadament p'el fill del mestre Goula.

Per diumenje á la tarde—si no hi ha contra ordre—la *Cármén* per la Del Bruno y en Bertrán.

Y un altre diumenje, á la tarde també, l' obra de 'n Bretón per la Huguet y 'l mateix Bertrán.

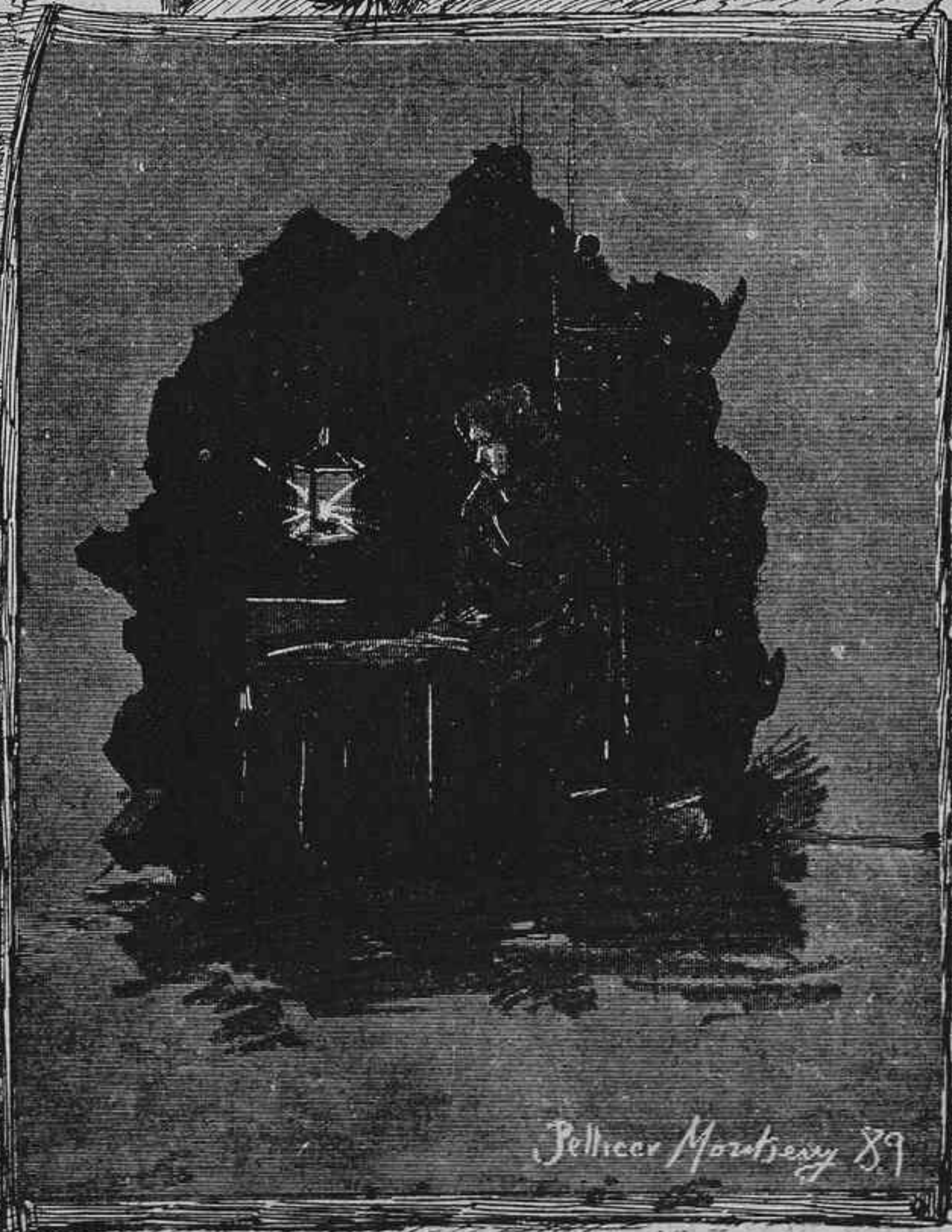
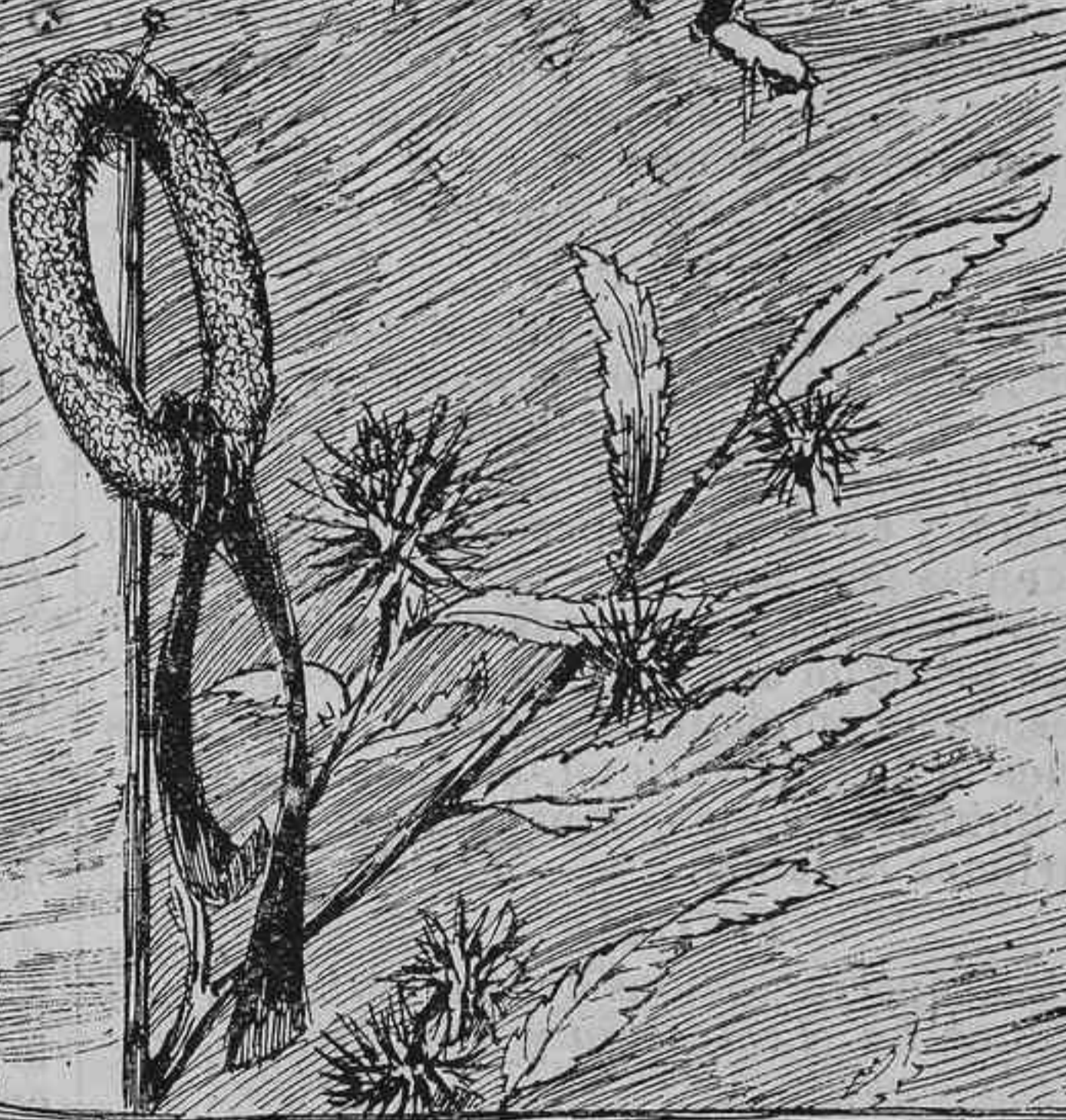
CIRCO.

Vaja, que l' empresa del *Circo*, ab aixó de las funcions per horas, l' ha b'n treta. Hi ha d'as que conta quatre plens. Si hasta sembla mentida que á Barcelona hi haja gent per tot.

Obras novas: ¡*Por asalto!* Es com tantas y tantas que se 'n estrenan, que no resisteixen l' anállisis de la crítica. Una gatada que fa riure al públich, y que 'ls actors desempenyan ab intenció y relléu.

Madrid-club. Aquesta ja t'è més pretensions y hasta una mica d' espectacle. Figúrinse que hi surten no sé quants velocipedistas, lo qual no deixa de ser una novetat. Aixís, al menos, ningú podrá dir que aquesta obra no pugui anar ni ab rodas. Escrita de fresch, ja que l' assumpto está basat en la persecució del joch, acomesa á Madrid p'els tribunals de justicia, la música alegre y

NOVEMBRE

Jellicoe Montseay 89

¡Novembre! ¡Mes dels difunts
 y de las vetllas extranyas!
 ¡Mes de las fullas caygadas,
 dels vents... y de las castanyas!

animada es molt superior á la lletra. Alguns dels números han de repetir-se cada nit, y cuydado que l'obra, cada nit se representa dos vegadas.

ROMEA.

Encare, mitj d' esquillentas, s' ha donat alguna representació del *D. Juan Tenorio*.

Dimars, día de teatro catalá, va organitzar-se una funció especial, que no sé fins quin punt contribuirá á enaltir y acreditar lo teatro de la terra.

En temps del pobre Carlos Altadill, certas funcions grotescas se feyan ab carácter particular, en algun teatro escatusser, com per exemple l'*Olimpo*. Ara aixó de barrejar las funcions del teatro catalá ab certas bromas,

«la veritat, no fa guerrero.»

ESPANYOL.

Sino demá dissapte, demá passat diumenje, ha d'estrenarse la sarsuela *Colón*, que vé ensajant-se fa días, y de la qual n' he sentit parlar bè, per qui ha vist los ensaigs. En ella hi figura un apoteosis del Sr. Chía, y en la seva representació hi prenen part doscentas personas.

Celebraré que aquestas bonas noticias se confirmen, en profit de una empresa que sembla estar disposada á complaure al públich, donant als espectacles la deguda varietat, ab funcions apropiades pèl lluhiment de la companyia que conta ab alguns artistes reputats.

TÍVOLI.

Entre las representacions de *Ali Babá*, va posarse dillúns *La Tempestad* y 'l teatro va omplirse.

Debutaren la tiple Quintana, ja coneguda y apreciada del públich, lo tenor Bergadá que fa gala de una véu ben timbrada y plena d' expansió molt apropiada per la sarsuela seria, y 'l barítono Lafita, que á una véu agradable reuneix maneres escénicas dignas d' atenció.

L'obra en conjunt sortí molt ajustada, y 'l públich, que, com hem dit avants, era numerós, aplaudí 'ls principals passatjes y sortí molt content del teatro.

El Señor Feudal está á punt d'estrenarse Aixís, donchs, ja tenim tela tallada per la setmana próxima.

NOVEDATS.

Casi cada temporada lo Sr. Tutau posa en escena la bonica comedia *Las memorias del diablo*, que dona ocasió de lluhiment á la Sra. Mena y als principals artistes de la companyia.

Aixís va ferho diumenje, alcansant un éxit molt satisfactori.

Obra nova en porta: *Las dos tiranias*, arreglo del francès degut, segons noticias, al primer actor D. Teodoro Bonaplata.

CATALUNYA.

Se succeheixen los estrenos.

Primer: *Paca la pantalonera*. Va tenir un éxit regular.

Segon: *La escandalosa*. L' éxit encare sigué més franch.

Deguda aquesta producció al Sr. Estremera, qu' es per lo vist un hábil versificador, t' 'l merit principal en lo llenguatge, versificat ab soltura y abundant en xistes de bona mena, perfectament sobrayats per la Sra. Alverá. La trama es poch nova, y algunas situaciones no están prou acabadas. Hi ha alló tan manosejat de confondre los

personatjes presentse 'ls uns pèls a tres; pero hi ha també una escena á las foscas que val per totes, per estar plena de bon humor y anar directament á promoure l' hilaritat del públich.

NOU RETIRO.

La setmana próxima procurarem parlar de la nova companyia que havia de debutar ahir y en la qual figuran las Sras. Segovia y Escobar y 'ls Srs. Larra, Tormo, Villalonga y Quevedo.

Género de Madrid y iuncions per horas.

CALVO Y VICO.

Isidoro Valero no es sols un bon actor: es además un notable director d' escena que conserva las bonas tradicions del teatro espanyol.

Diumenje va alcansar dos éxits ab *El trapero de Madrid* y ab *La Aldea de San Lorenzo*.

Un altre dia parlarém més extensament de aquest artista digne de alguna cosa més que aquesta petita menció, á la qual avuy hem de cenyirnos obligats per l' escassés del espay.

CIRCO EQUESTRE.

¿Qué dirém del benefici de 'n Tony Grice?

Que va tenir un plé á vessar y que va fer partir de riure al públich ab las sevas travessuras.

Lo clown Tonito, saltant en competencia ab los árabes saltadors, va deixar molt ben sentat lo pabelló.

Lo personal de la companyia acaba de augmentarse ab la gent que porta la Sra. Alegría, entre la qual figuran los famosos Nagels, tan justament celebrats per sos admirables exercicis

Segons noticias, s' están fent preparatius per presentar alguna pantomima de primera, que per l' esplendides ab que será posada, cridarà l' atenció del públich.

Per avuy no dihém res més.

N. N. N.

DE HERODES Á PILAT.

(ODISEA DE L' HONRADÉS).

Qui no t' vergonya,
tot lo mon es seu.

I.

—¿Ave María?

—¿Quí hi há?

—Un servidor.

—¿Qué demana?

—Soch un pobre, qu' are vaig buscant feyna per las casas, desitjant ab mon treball guanyarme las caixaladas.

—¿Sabéu escriure y llegir?

—L' escriure y 'l llegir 'm mancan.

—Donchs tornéuosen, bon home, que no feu pas per la casa.

—Mirin que soch molt honrat, soch una persona fiada, soch virtuós, soch fidel, soch humil, soch.....

—Nada, nada,

ja os he dit que no servíau (néuosen en hora mala).

II.

—¡Pam, pam!

—¿Quí hi há?

—Un servidor.

A CASSA DE FIRMAS.—CAMPANYA ELECTORAL.

Uns, que per recullir firmas se dedican a captar. Altres, que pèl sèu empleo los obligan à firmar.

—¿Qué voléu? Pocas paraulas.
 —Ab lo fruit de mon treball guanyarme las caixaladas, per no haver d' aná' á captar.
 —¿Teniu forsa y bonas camas?
 —¡Prou n' he tingut! Mes so vell y 'l dalit y forsa 'm faltan.
 —Donchs vos falta lo millor.
 —Lo millor nó, que bè ho guarda qui tè familia á qui vol deixarli una herencia honrada. Tinch honor, tinch sentiments, y tinch...

—¡Brava cosa! ¡Ala, ala! retireuvos que 's fa tart (¡Quín vellot! ¡Mala negada!)

III.

—¿Ha de casa? —Avant, avant.

—Dèu lo guard' —¿Qué desitjava?

—Soch un pobret y voldria ab lo suhor de la cara guanyarme un bocí de pá.

—Oh y qu' es feyna descansada propia de un vellet com vos la que hauriau de fe' á casa.

—¡Ja m' hi quedo! —¡Poch á poch! Algú ha de treurer la cara

responentnos de que vos sou una persona fiada.
 —Prou. ¡Mare de Dèu! La dona, los m'us fills, una cunyada y 'l vehí del meu davant.
 —Nó, cá, cá, cá, aixó no 'ns basta. Ha de esse un home de crédito en lo comers ó en la banca.
 —¡Pobre de mí! Soch honrat; mes com d' aixó ningú 'n parla, no conech personas...

—Donchs, amich mèu, fastiguejarse! que qui no tè un bon costat ja pot dir qu' es home al aygua. Per' xó hi ha un remey.

—¿Si? Digui.

—Nos podéu prestar fiança, y si 'ns portéu doscents duros jo vos prometo la plassa.

—¿Pro d' hont los treuré?

—Arregleuse

¿Que no diheu?

—¡Malviatje!

¡Tinch honra y no tinch moneda!
 —¡Mal negoci! (Ja ets bon plaga).

IV.

—¡Truch, truch!

—Endavant.

—Bon día.

¿Que sería aquí la casa
que segóns lo diari porta
buscan feyna pèls que 'ls falta?

—Aquí mateix. ¿Qué volia?

—Miris, voldria una plassa
que fos d' un sou regular
y puga desempenyarla.

—Ja 'n trobarém. ¿Voste sab
fer lletra seguida y clara?

—No, senyor.

—¿Sab de llegir?

—No, senyor.

—Donchs, pleguém; basta

—Pro tinch honra, so un bon home
so un tros de pá.

—Vaja, vaja,

aixó no son garantías
y aixó á ningú li fa falta.

Si no tè lletra, ni forsas,
ni bona vista, ni camas,
ni bon regent, ni bon port,
ni bon pols, ni bona barra,
ni industrials que 'l conegan,
ni compinxes á la banca,
ni capelláns que 'l socorrin,
ni quartos á la butxaca,
no busqui colocació

ni cap feyna, ni cap plassa
ni cap destino, ni rés,
perque no podrá alcansarla.

—Senyor mèu, si jo tinch honra,
y més de quatre vegadas
he sentit á dí' á tothom
que la gent bona va cara.

¿Es dir qu' ab l' honradés sols
no 'm puch fer passar la gana?

—Ja ho veyéu, aixís va 'l mon

ENTRE DONAS.

—Escolti, senyora Munda ¿qué ho fá que 'ls pans de tres
lliuras no més ne pesan dugas y mitja y 'ls fan pagar com
si 'n pesessin tres?...

—No li sabría dir... Aixó potser son cosas del Ajunta-
ment...

l' honra sola no s' aguanta.
Ni l' honra fa bullir l' olla,
ni l' honra ompla las butxacas.
Deixeuvos l' honra al costat
y tinguéu bonas paraulas,
aixeribus de cervell,
vestiu bè y ab elegancia
y tothom vos voldrá aprop.
Perque l' honra es una carga
y 'ls tres puntals de la vida:
monissos, pesquis y labia.

FOLLET.

¡Llegeixin y assómbrinse!

La següent noticia telegráfica es de *El Noticiero*:

«La Academia de Bellas Artes se ocupó anoche en el informe acerca del proyecto de ampliación de la Catedral de Barcelona, acordando que lo estudie la sección de *Agricultura*.»

¡La sección de *Agricultura* ocupantse de assumptos referents á la Catedral de Barcelona!

Deu ser qüestió del claustre que voldrán plantarhi monjetas ó carabassas ó cébas.

De cébas sobre tot, hi ha qui 'n té unas de més grilladas en punt á la Catedral de Barcelona!...

Un nou sistema electoral que proposa 'l *Barcelonés* pera proceder á la renovació del Ajuntament de Barcelona.

Es molt senzill. Consisteix en congregar al poble en un siti ben grandió, y ab la llista dels elegibles á la má anar cridant los noms més populars y de millors recorts pèl seus actes municipals.

Lo poble aplaudiria uns noms y xiularia als altres, quedant proclamats regidors los aplaudits.

Procedint de aquesta manera, la papeleta electoral quedaria substituïda pèl pito.

Y las esquadras de municipals, escombriaires, empedradores y altres funcionarios de igual calanya, pèls uns serían alabarderos; pèls altres reventadors.

Pero aixís y tot lo sistema es acceptable.

May siga sinó perque molts dels que avuy ocupan la Casa gran, en premi de la seva inmensa popularitat, se 'n durían una sordera per tots los días de la seva vida.

¡Cóm s' hi rebejaría 'l poble de Barcelona!

Estém en vigílias d' eleccions y dels únichs candidats de qui fins ara 's parla ab algunas probabilitats d' exit, es dels següents:

Del fill de D. Ignasi Fontrodona, apoyat enérgicament pèl seu papá.

Del fill del Sr. Pelfort, á qui defensará ab tota l' ánima 'l venerable autor del seus días.

Y finalment del gendre del Sr. Batllori. Lo senyor Batllori no tè cap fill mascle y *echa mano* del seu gendre.

Una redondilla deguda al ingeni de un municipal:

Los tres se han confederado
y los tres serán nombrats...

¡que 'ls vachen con Lleys Mellado
à uns *rechidors* tan salats!

Verdaderament, lo Sr. Mellado, ab tota la sèva perspicacia, no va preveure aquest cas.

D'altra manera hauria fet incompatible 'l càrrech de regidor als que ja ho han sigut y à tots los sèus parents, arents y sucesors fins à la quinta generació.

No ho ha fet aixís, y la mala herba dels regidors d'ofici, rebrota sempre.

Es alló que succeheix ab las botigas.

Lo pare 's retira; pero al retirarse coloca al fi l al *frente* del NEGOCI.

ilustre, que tem que la continuació de aquest se-nyor al *frente* de l' arcaldía, puga serli fatal per la salut, va prestarse à dirigrli algunas reflexiós carinyosas, encaminadas à ferlo desistir de un empenyo tan perjudicial.

Ab lo tacto que distingeix à D. Jaume, era de creure que lograría gran part dels sèus propòsits.

Pero tot lo toreig va ser inútil. Als passes que li feya 'l prelat ab la capa pluvial, responia 'l catalá ilustre ab derrotos alts, codiciós com un toro de Miura.

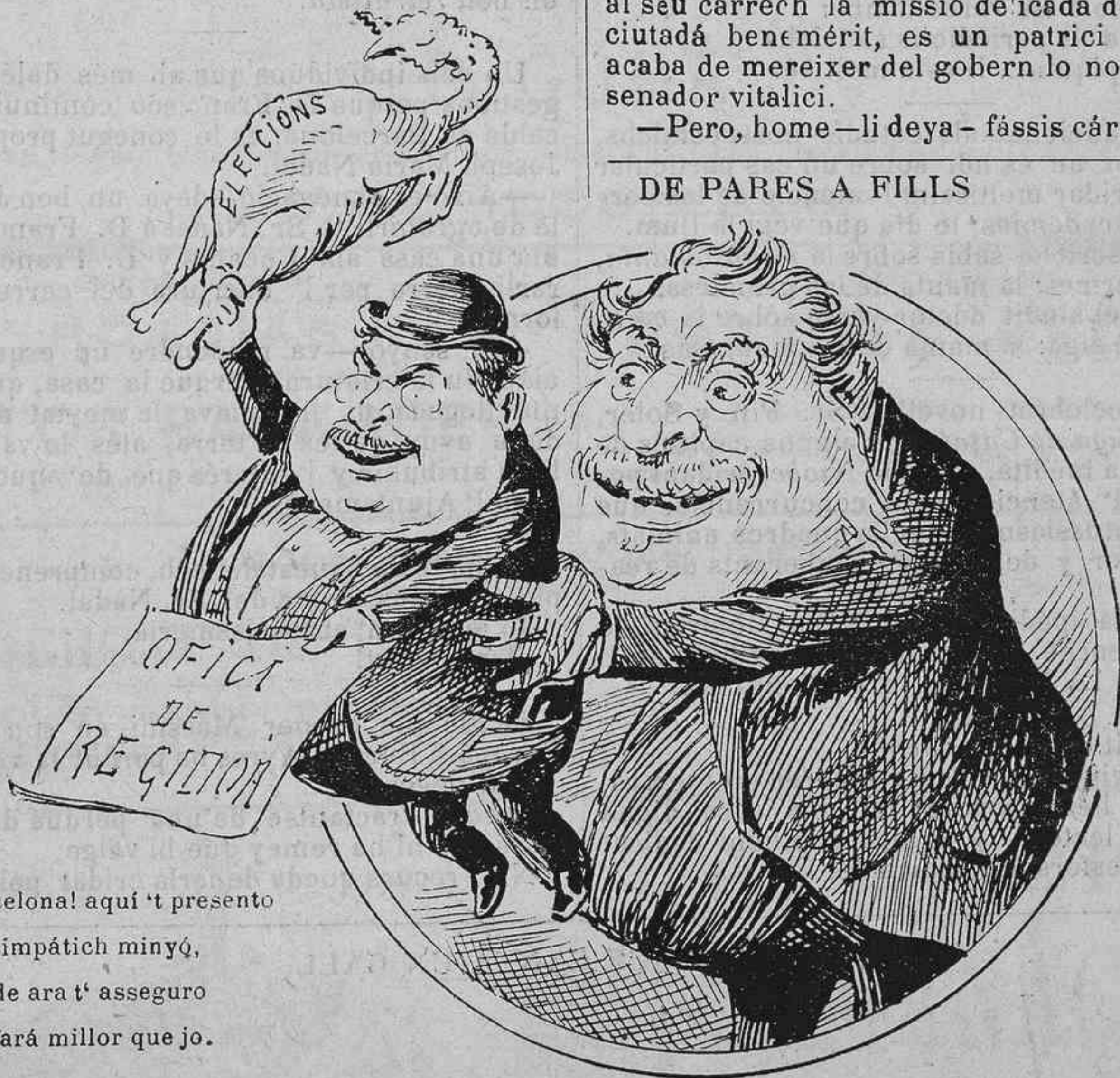
Y efecte de la brega, l' endemà va tenir de guardar llit.

L' escena ha hagut de repetir-se novament.

La persona que aquesta segona vegada ha prés al sèu càrrech la missió de icada de persuadir al ciudadá benemérit, es un patrici popular, que acaba de mereixer del govern lo nomenclament de senador vitalici.

—Pero, home—li deya— fàssis càrrech de las cir-

DE PARES A FILLS

— ¡Barcelona! aquí 't presento aquest simpátich minyó, que desde ara t' asseguro que ho farà millor que jo.

En l' última sessió del Ajuntament s' acordá imprimir 100 exemplars de las llistas electorals pera regidors.

Una vegada compostas ¿no podrián imprimir-se'n un miler, dos mil, ó las que 's necessitessen?

Induatablement; pero succeheix ab aquestas llistas com ab la pólvora Lebel.

S' ha de tenir reservada, no més que pèls que l' han de usar.

¿Y aquella promesa solemne, feta en sessió pública, de que las llistas ultimadas se publicarian en lo *Butlletí oficial*?

Prometre no fá pobre.

Y pobre no fá regidor.

Ané dotas.

Se diu que 'l bisbe de Barcelona, vivament estimulat per un individuo de la familia del catalá

cunstances. Lo partit fusionista de Barcelona estarà dividit y destrossat, mentres vosté empunya la vara. ¿Qué li costa deixarla, per més que sigui temporalment? Jo puch assegurarli que 'l govern ho veuria ab molt gust, y que interinament s' apresuraria à nombrarlo senador. Vaja, home, fassi un bon pensament: vinguissen à Madrid ab mí. Al Senat seurém l' un al costat del altre. Los días que fassa hó anirém à pendre 'l sol, de braset pel Prado ó per la Castellana. ¡Lo sol! Es lo millor reconstituyent pèls guetos com jo y pèls malalts com vosté... ¡Quíns passejadas més agradables farém tots dos!... Vosté 'm recitará 'l sèus discursos; jo li recitaré las mèvas poesías... ¡ja veurá qué bonicas!...

Lo catalá ilustre, durant aquest carinyós parlament, estava que l' un color se n' hi anava y l' altre li venia.

No podent aguantarse per més temps, s' alçà de un brinco de la cadira. Estava espantós: las patillas erissadas, los ulls fora del cap, la barba tremolosa, tot lo cos convulsiu com si anés á estallar.

—¡May!... ¡May de la vida! A Barcelona no ha de haverhi més arcalde que jo. ¡O jo continuó sent arcalde ó 'l partit fusionista de Barcelona queda borrar del mapa!

Lo senador y amich, que tan dolsament s' havia insinuat, s' alçà ab molta cortesia, prengué lo sombrero, y exclamant:

—Aixó vol dir que me 'n vaja: pásseho bè—passá la porta, y es fama que al baixar la escala improvisá 'l següent cantar:

No es aficionat á la vara
sino á las varas també:
que 'ls periódichs satírichs
lo piquin... li está molt bè.

Un doctor aficionat als estudis nossocómichs, está escribint un estudi sobre un cas particular que ha de cridar moltíssim l' atenció de las corporacions y academias, lo día que vegi la llum.

Molt han escrit los sabis sobre la *megalomania*, ó en altres termes: la mania de las grandesas

L' estudi del aludit doctor versa sobre la *mangalomania*, ó siga: la mania de las mangalas.

Dilluns lo celebrat novelista Sr. Pin y Soler, llegí en la *Lliga de Catalunya* alguns capítuls de la seva novela inédita, titulada *Niobe*, cridant poderosament l' atenció de la concurrencia, que aplaudí ab entussiasme aquells quadros animats, plens de color y de llum y exhuberants de realitat.

De la novela inédita del Sr. Pin, tindré el gust de publicarne un magnífich fragment en l' *Almanach de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA*.

Y á propòsit del *Almanach*.

No extranyin que 's fassa esperar tant temps, per quan nos hem proposat fer una cosa digna dels nostres lectors, y á lograrho hem dedicat tota mena d' esforços y sacrificis.

No obstant, avuy podém dir'los que la impressió está molt adelantada y que próximament veurá la llum pública.

Un altre día donarém noticia dels autors y dels dibuixants que hi figuran, y aixó sols bastará perque compreguin la importancia de una publicació feta sols ab la idea de complaure'ls á vostés.

Lo conegut fotógrafo Sr. Esplugas ha obtingut primer premi y diploma de honor en la Exposició espanyola celebrada á Londres.

Que siga l' enhorabona.

Quan va dar-me la noticia, la satisfacció 's retratava en lo seu semblant.

Fins ab aixó 's coneix que 'l Sr. Esplugas es un bon retratista.

Un dels individuos que ab més dalé treballa y gestiona perque D. Francisco continuhi sent arcalde de Barcelona, es lo conegut propietari don Joseph Maria Nadal.

—Aixó es abnegació—deya un bon Jan;—¿qué t'è de agrahirli 'l Sr. Nadal á D. Francisco? Tenia una casa als Encants y D. Francisco va tirarli á terra per l' obertura del carrer de Reforma.

—Si, senyor—va respondre un esquilat—y de aixó riu la criatura. Perque la casa, quan la tenia llogada, no li donava la meytat de lo que li dona avuy qu' es á terra, atés lo valor que se li va atribuir y l' interès que de aquest valor li paga l' Ajuntament.

Després de aquest diálech, comprench y m' explico l' entussiasme del Sr. Nadal.

Jo també m' entussiasmaria.

¡Tira peixet!

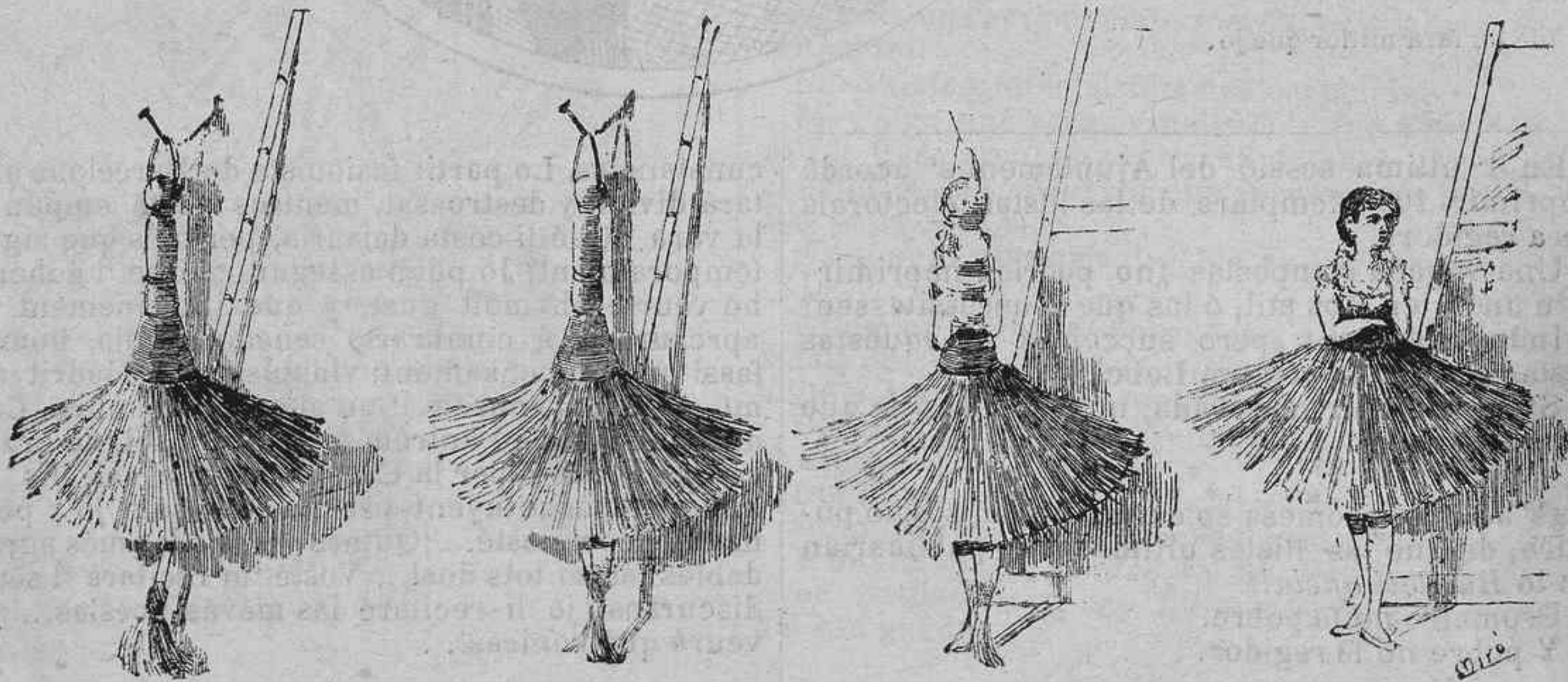
Se diu que 'l tenor Massini, en son viatge d' Europa á Buenos Ayres ha perdut la veu.

Mal negoci

Perque tractantse de una pèrdua de aquesta classe no hi ha remey que hi valga.

Ni 'l recurs queda de ferla cridar pèl nunci.

EN MENOS QUE CANTA UN GALL.

Aquí veuen de quin modo, tenint no més un plumero, poden fè una baylarina ab molt garbo y molt salero.

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, núm. 20, BARCELONA. Llibreria Espanyola.

¡OBRA NOVA!

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

Capritxo cómic-conjugal, en vers

PER

C. GUMÀ

Forma un elegant tomet, imprés ab notable esmero ab tipos elzevirians, sobre paper superior

Preu: ¡DOS RALS!

Obra nova

POESÍAS

DE

VÍCTOR BALAGUER

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Novedad

ROBERTO HELMONT

POR

ALFONSO DAUDET

Dos cuadernos en 4.º con profusion de grabados, Ptas 2.

Novas publicacions ilustradas

UN MERCAT DE CALAF

ORIGINAL DE

F. SOLER (SERAFÍ PITARRA)

ab ilustracions de M. MOLINÉ

Preu: 2 ralets.

SI US PLAU PER FORSA

ORIGINAL DE

F. SOLER (SERAFÍ PITARRA)

ab ilustracions de M. MOLINÉ

Preu: 2 ralets.

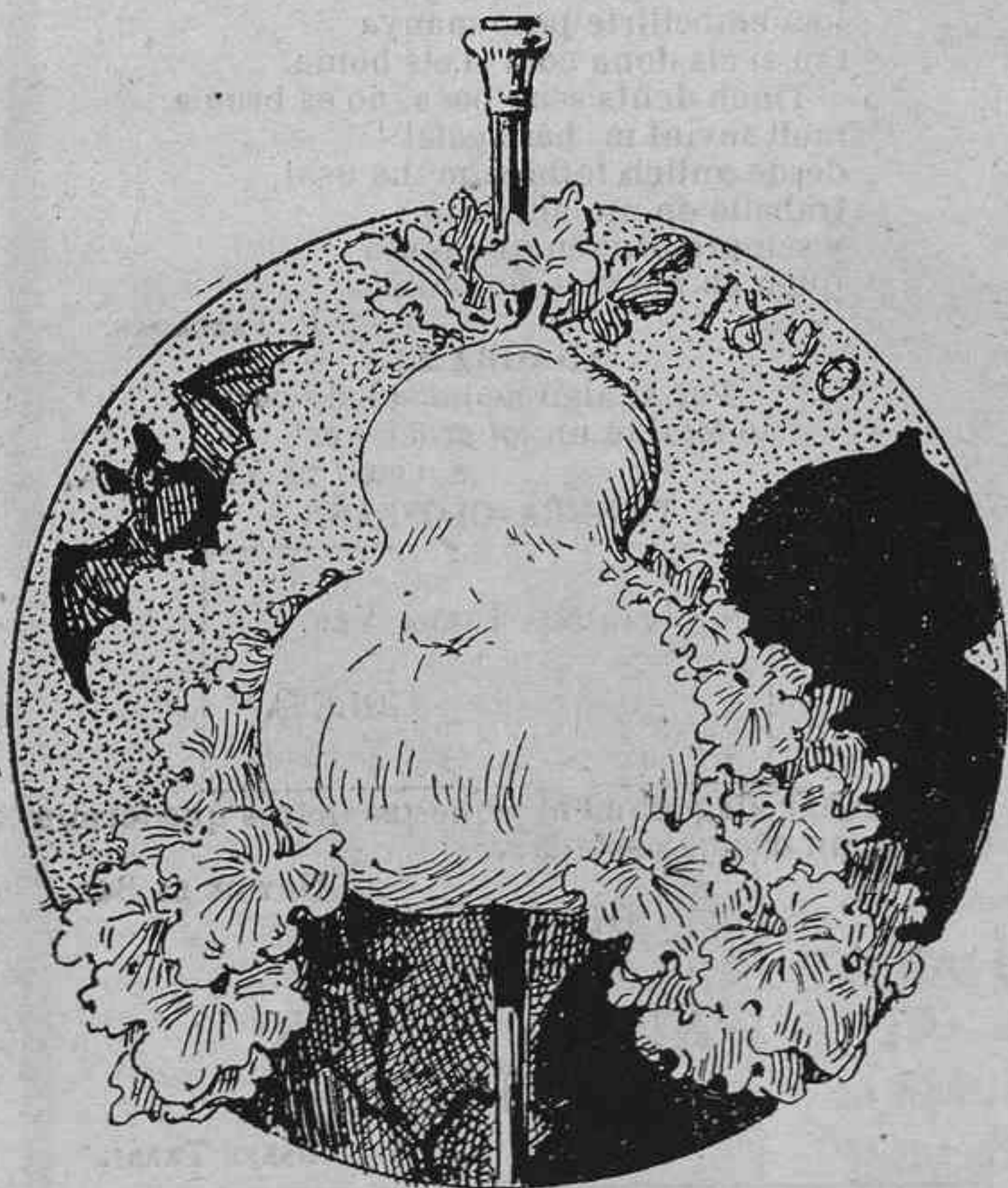
¡¡ATENCIÓ!!

ALMANACH

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERA 1890

Están ultimantse los traballs d' impressió y
sortirá d' un moment al altre.Tenint en compte 'l gran éxit que se li espera,
preguém als nostres corresponsals que formulin
las demandas ab la deguda antelació.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA-SONET 1.ª—A-na gra-ma.
2. ID. 2.ª—A-pe-lli-do.
3. ANAGRAMA.—Soca Ocás Cosa.
4. MUDANSA.—Cop-Cap.
5. TRENCA-CLOSCAS.—L' apotecari d' Olot.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Novelista
7. TERS DE SÍLABAS.— TA RI MA
RI TE TA
MA TA LAS
8. GEROGLÍFICH.— Qui assegura, dura.

XARADA.

I.

En un poblet de montanya
pera la festa majó
van fer eix cartel-programa
modelo de perfecció.

Deya aixís: «Cuan el motibo
»de ser la fiesta major
»se salebrerán grans fiestas
»cuan muy bombo y resplandor.

»Primer día; á la mañana
»cuando el suelo sortirá

LA DISPESERA.

—Sí senyor; aquí doném
llit, assistencia, tres plats,
y además d' aixó... cobrém
per mesos adelantats.

»las campanas de la iglesia
»se harán un fart de tocá.

»A las diez en punt, oficio
»con lluminarias de llums
»al altá gros, predicando
»del flayre Juan Bufafums

»Después de acabat l' oficio,
»los músicos y la orquesta
»darán una sarenata
»al alcalde Hu-tres Ginesta.

»Por la tarde habrá fonción
»al treatro de cal Garbat
»se haserá el dracma *O locura*
»y després *O santidad!*

»Noche; allá las ocho y media
»tot lo más dos quarts de nou,
»ya se obrirán la aixetas
»para hacer *prima-dos* l' ou.

»Dia segon: A la tarde
»y en la plassa de las Cols,
»se *hu-dos-quart* la sardana
»con timbals y flaviols.

»Se bailarán rams y cocas
»y lo *primera-dos-tres*
»deberá darne á la *tot*,
»á la que li gusti més.

»Cuando aixó sea acabado
»se avisará con tres tochs
»que anirá á calarse fuego
»á un gran castillo de fochs.

»Concert vocal y de canto
»per un coro de cantants
»que cantarán á veus suelas
»varias canciones y cants.

»Además hi haurá corridas
»de burros, ball de bastones,
»sortijas; calles guarnidas,
»lluminaria y professones.»

J. STARAMSA.

II.

Ma *primera* n' es vocal
nota musical *segona*
tercera part de persona
y per fi; n' es mon *total*
un carrer de Barcelona.

AMADEO.

ENDAVINALLA.

De marfil ó bè de goma
y moltas voltas de banya
jo á embellirte poso manya
tan si ets dona com si ets home.

Tinch dents sens boca, no es broma:
molt sovint m' has agafat:
desde antich tothom m' ha usat,
traballo en un laberinto
y sempre diuhen que pinto
quan en ma vida he pintat.

P. TALLADAS.

ANAGRAMA.

Per si algu no ho sab de cert
lo *total* tè un *tot* groch vert.

SALDONI DE VALLCARCA.

TRENCA-CLOSCAS.

JOAQUINA FALDA VER.

OLESA.

Combinar degudament aquestas lletras que formin lo
títul de un drama castellá.

NOY DE LA BEL.

GEROGLÍFICH.

× × ×
ALI NIK
R D A

JOSEPH TERRÍ.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 22.